

Simona Stoica

Provocarea

VOLUMUL II

PRIMA CARTE DIN SERIA
REPHELIMII

HERG BENET
PUBLISHERS

2014

CARTEA A 2-A

~ TABLOUL BLESTEMAT ~

„Probabil că fiecare operă de artă are mai multe înțelesuri dacă e privită de mai mulți oameni, fiindcă fiecare dintre noi o vede în felul său propriu.”

Sabrina Anderson – Regăsiri de Judith Michael

Stoneheaven
Haven

De cele mai multe ori, atunci când vrei să rămâi singur cu propriile gânduri, să meditezi asupra grijiilor care te macină și pericolelor care te pândesc din umbră, așteptând să faci un pas greșit, natura poate să-ți devină cel mai bun prieten sau cel mai aprig dușman. Puteai să te scufunzi în apele reci ale unui izvor, departe de zgomotele obișnuite care te înconjurau, să cutreieri în lung și în lat dealurile până uitai motivul pentru care te aflai acolo sau să alergi prin pădure, fără ca nimeni să te oprească sau să te poată ajungă din urmă.

Jack Harper era una dintre acele persoane care preferau să dispară sau cel puțin să se îndepărteze de cei apropiați atunci când avea de luat o decizie, care l-ar fi putut afecta atât pe el, cât și pe cei la care ținea. Pașii lui parcurgeau cu ușurință și dexteritate drumul deja familiar care se contura în fața lui, fără a ține cont de crengile care-l agățau la fiecare cotitură sau buturugile de lemn care-i apăreau în cale, încercând să-l oprească sau să-l împiedice în a-și continua fuga.

Pentru că exact asta făcea.

Fugea...

De imaginile care-i perturbară mintea, săgetându-l aproape cu durere și care păreau a-l urmări

chiar și aici, în mijlocul naturii, departe de orice urmă de magie sau mister. O auzea pe ea cum țipă, îi vedea chipul mânjit de sânge, ochii măriți, acei ochi verzi, migdalați, care-i urmăreau fiecare mișcare și care-l implorau să o ajute. Mâinile ei s-au întins spre el, încercând să-l prindă, însă nu reușea să se apropie de ea, oricât ar fi încercat.

Aluneca cu repeziciune în hăul care se căsca sub ea, înconjurată de sânge, fum și foc. O lacrimă i se rostogoli pe obraji, în timp ce îi aruncă o ultimă privire, înainte să-și dea drumul și să fie cuprinsă de flăcări. Voia să moară. Voia ca totul să se termine.

Viziunea îl slăbise și vederea i se încetșoșă pentru câteva clipe. Pașii lui își scăzură ritmul, ca într-un final să se oprească. Se sprijini cu ambele mâini de trunchiul unui copac și trase cu nesaț aer în piept, dorind cu disperare să-și regleze respirația și bătăile inimii care o luase la galop, trimițându-i junghiuri de durere în tot corpul. Își simțea mușchii amorțiți și contorsionați din pricina efortului la care-și supuse trupul, dar nu-i păsa. Avea nevoie de liniște și de odihnă. Dar în special de timp.

Ajunse în apropierea un pârâiaș subțire, care despica pădurea în două și se cățăără cu ușurință pe stâncă care-l mărginea pentru a avea o privire de ansamblu asupra văii care se căsca la câțiva metri adâncime sub el.

Toate sunetele începură să scadă în intensitate. Vântul se întetise, ciufulindu-i părul des și negru. Ochii lui cercetară cu atenție împrejurimile, iar mâna lui se încheștase pe mânerul pumnalului, ascuns la brâu. Câteva secunde rămase nemișcat, apoi

sărise de pe stâncă, scufundându-se din ce în ce mai mult în pădure.

Era urmărit.

Simțea prezența creaturii, chiar dacă încă se afla la o oarecare distanță de ea. Accelerează, apoi o luase la goană, exact când auzise un șuierat venind din spate, în apropiere de el.

— Haide... încă puțin.

Sudoarea îi curgea în râuri calde pe corp, lipindu-i hainele ca o a doua piele. Frigul îi pătrunse în oase, pe măsură ce se avânta mai adânc în noapte, așteptând momentul oportun pentru a ataca. Întunericul coborâse în neștire asupra pădurii, așternând o tăcere apăsătoare asupra lui Jack, care începuse să-și piardă răbdarea. Din alergat prinse o creangă mai înaltă și se agăță cu degetele de ea, sărind câțiva metri în aer, înainte de a cădea pe o ramură mai solidă, care-i suportă greutatea.

Un lichid vâcos și negru se prelinse pe lemn, făcându-l să alunece. Sărise în următorul copac, fără a face risipă de efort. A stat câteva minute nemișcat. Își aștepta atacatorul. O ceață densă se ivise la baza trunchiului, blocându-i ușor vederea. Își miji ochii și observă o siluetă masivă apropiindu-se din negura care acaparase natura. Stătea aplecată, scoțând un șuierat zgomotos pe gură la fiecare pas făcut. Două perechi de gheare se iviră de sub faldurile pelerinei care târșăia în urma ei.

Harper își ținuse respirația în clipa în care creatura se oprise sub el. Apoi își luase avânt și o doborî la pământ, ținându-o cu greutatea sa. Lama pumnalului sclipi în întuneric în clipa în care tăișul pătrunse

în carne. Oasele trosniră și un lichid negru se prelinsese din rană, mânjindu-l pe Jack. Creatura se zvârcolea în continuare. Își înfipse o mână în brațul lui, zgâriindu-l cu ghearele, până ce tânărul slăbi strânsoarea și se rostogoli pe iarbă, ținând în continuare arma strâns în mână. Silueta se ridicase cu greutate, își duse ambele mâini la gât și scuipă lichidul vâscos la picioarele lui. Iarba și-a schimbat treptat culoarea, până când și ultima pată de verde a fost absorbită. Florile au început să se ofilească și petalele cădeau fără oprire pentru a acoperi pământul aspru. Natura era pe moarte.

O văpaie firavă apăruse în palmele lui Harper. Cu puțin ajutor din partea vântului neașteptat, se întetise, iar flăcările au urcat de pe mâini, brațe, până pe trunchi și picioare. Îndreptă o mână spre creatură, formând un câmp de forță transparent între ei. Silueta se clătinase pe picioare, năucită din cauza impactului, apoi pelerina începuse să-i fumege, în timp ce focul creștea în intensitate.

Un țipăt ascuțit, nepământean, îi ieși din gâtlee în momentul în care flăcările au înconjurat-o. Harper se dăduse câțiva pași înapoi și privi creatura cum se zvârcolea îndurerată, încercând să-și amelioreze durerea. Își strânse pumnii până când i se albiră încheieturile pentru a termina totul mai repede. Focul se stinse, lăsând în urmă un petic de iarbă ars.

O rază firavă de lumină despicase beznă, aducând cu ea ciripitul păsărilor și susurul cristalin al apei, în timp ce o pală răcoroasă de vânt înlătura ultimele rămășițe ale creaturii.

— Frumos mod de a începe o zi.

Băiatul se întoarse mirat spre Eliza, care apăruse din adâncurile pădurii, aducând o briză ușoară de primăvară cu ea. Avea părul roșu prins într-o coadă de cal la spate, ochi de culoarea coniacului și un chip luminos, care-l întâmpină cu un zâmbet ștrengăresc. Îi aruncă o privire scurtă, cercetătoare, și începu să râdă văzând modul în care era îmbrăcată.

— Arăți de parcă te-ai duce la vânatoare. Sau poate chiar de acolo apari?

— Doar tu ai putea să te lupți cu o Umbră, ca în secunda următoare să faci comentarii cu privire la vestimentația mea. Și da, dacă ești într-atât de curios încât vrei să știi pe unde am umblat, m-am hotărât să cutreier pădurea, pentru a-mi limpezi mintea, îi răspunse tânăra, apropiindu-se de el.

— Atunci te rog să-mi ierți îndrăzneala, dar nu te cred. Vocea lui Harper devenise tăioasă, iar zâmbetul îi dispăruse. Ce cauți singură aici?

— Aș putea să te întreb același lucru, Jack.

— Eliza, nu vreau să mă cert cu tine.

— Ce te face să crezi că eu asta urmăresc? Și înainte să-mi ții o predică, să știi că sunt destul de mare încât să-mi port singură de grijă.

Aruncă o privire scurtă spre locul unde murise Umbra.

— Și se pare că și tu ești la fel.

— Nu a fost tocmai o luptă cinstită. M-a ajutat vântul, răspunse serios, încercând să-și ascundă rânjetul.

Eliza își desfăcuse părul, lăsându-l să cadă liber pe spate. Dar în loc să-i atârne drept, îi flutura pe umeri, ca și cum s-ar fi aflat în bătaia unei brize ușoare.

— Mă acuzi de ceva, frățioare?

— Doar că vântul a început să bată exact când am avut mai mare nevoie de el. O pură coincidență, sunt sigur, dar având în vedere că tu erai în preajmă...

Glasul i se oprise, urmărindu-i reacția.

— Bine, poate am vrut să fac pe sora cea bună și să-ți dau o mână de ajutor. Nu că ai fi avut vreo problemă, adăugă repede.

— Dacă ai fi o soră bună, atunci ai sta departe de pădure și ai rămâne în cetate, alături de ceilalți. Unde e Aqua?

— Nu e tocmai cea mai plăcută companie, răspunse Eliza în defensivă. Cel puțin nu pentru mine. Prefer să stau cu Bowen, dar nu e în apele lui de ceva vreme. E agitat și cred că pentru o perioadă ar fi mai bine să stau departe de el.

— De ce spui asta?

— Toata treaba asta, Jack, începuse timidă, măsându-și brațele. Nu-mi place, spuse brusc, urcând tonul. Nu-mi place să te știu de departe de mine, de noi, singur într-o lume pe care noi o cunoaștem, dar despre care nu știm atât de multe lucruri pe cât am vrea. Mă simt mai bine atunci când ești Haven, chiar dacă nu în cetate, dar măcar aici, unde îți este locul. Știu că Azazeal te-a ales pe tine ca să ai grijă de ea, dar încearcă măcar să-l convingi să mă lase să vin cu tine. Pot să te ajut și nu am să-ți creez probleme, dar nu mă mai da la o parte doar pentru că sunt sora ta mai mică și ți-e teamă că aș putea păți ceva. Dacă mă descurc aici, atunci...

— Ai terminat?

Vocea lui aspră o amuți. Îl privi adânc în ochi, deși îl cunoștea îndeajuns de bine, încât să știe că

asta nu-i va schimba decizia.

— Te rog...

— Dacă ai fi rostit aceste două cuvinte de la început, atunci tot discursul tău ar fi putut să fie evitat.

— Vorbești serios? Pot să vin cu tine?

Drept răspuns, o sărută fugar pe obraz și o luase în brațe, învârtind-o de câteva ori în aer, înainte de a pica ambii pe iarba încă umedă de la rouă. Soarele apăruse timid la capătul văii și Jack își aminti pentru o clipă cum arăta pădurea la apariția Umbrei.

Sângele, întunericul.

— Jack, mă auzi? Să nu-mi spui că deja te-ai răzgândit.

Glasul surorii lui îi distrase atenția. Cum să-i explice că încerca să găsească un mod de a o ține departe de el și de misiunea care i-a fost dată?

— Nu e vorba de asta, Eliza, dar îmi fac griji pentru tine.

Ea îi luă mâna și o duse la buze, apoi îl mângâie pe frunte, vrând să-i înlăture cutele care-i apărră de la atâtea gânduri negre.

— Unde aș putea fi mai în siguranță, dacă nu în apropiere de fratele meu?

— Întodeauna ai știut să obții ceea ce vrei. Nu te-ai schimbat deloc în decursul anilor.

— Ai fi vrut asta?

— Nu, răspunse, după o scurtă ezitare. Aș vrea doar să-ți păstrezi copilăria, nu o să pierzi, cum am pățit eu.

— Aici te înșeli, Jack. Crezi că dacă voi mă ții departe de tot ceea ce se întâmplă în Haven, nu-mi dau seama că războiul e inevitabil? O citesc pe chi-

purile oamenilor, în ochii tăi, care par din ce în ce mai adânci și tulburați cu fiecare plecare. Ambii ne-am pierdut copilăria. Sau poate nici n-am avut-o.

— Atunci nu știm niciunul ce am pierdut, îi spuse, tachinând-o.

— Când ai de gând să vorbești cu Azazeal? îl întrebă nerăbdătoare, neputând să-și mascheze bucuria din glas.

— Nu va fi nevoie.

— Nu înțeleg.

— De când m-am întors a existat... o mică tensiune între noi. A spus că ar trebui ca tu ori Aqua să veniți cu mine dincolo de Voal și să încercați să vă apropiați de ea ca să-i câștigați încrederea. Să deveniți prietene.

— Dar de ce ar gândi așa? Niciodată nu a trimis două persoane să...

— Știu, știu, nu trebuie să-mi explici asta, o întrerupse frustrat.

Nu era încântat deloc de ideea lui Azazeal de a se folosi de una dintre ele pentru a-l ține pe el supravegheat.

— Jack, ce se întâmplă?

El oftă și se sprijini cu spatele de un trunchi, ducându-și mâinile la ceafă.

— Poate nu mai are încredere în mine.

— Asta e o prostie, îl mustră, proptindu-se într-un cot, pentru a-l privi mai bine. Ești ca un fiu pentru el și prețuiește cuvântul tău mai mult decât orice. De unde această schimbare?

Harper se uită la ea cu atenție, observând modul în care părul îi cădea în ochi de câte ori se ambala

sau devenea furioasă. Nici măcar nu se simțise jig-nită sau mâhnită când a înțeles că singurul motiv pentru care o ia cu el a fost hotărârea lui Azazeal de a trimite două persoane, în loc de una, pentru a o proteja pe Desiree. Îl durea inima la gândul că o va lua cu el, cunoscând bine pericolele care planau asupra sa. Dar ce-ar fi putut să spună sau să facă pentru a o convinge să rămână în Haven?

— Când o să aflu răspunsul, vei fi prima care va afla, îi răspunse într-un final, privind-o în ochi. Dar nu asta contează acum...

— Cum poți să spui asta? L-ai dat vreun motiv să se îndoiască de tine? Ai făcut ceva greșit?

— Nu vreau să vorbesc despre eșecurile pe care a trebuit să le înfrunt.

— Jack, vorbesc serios! Țipă Eliza mâhnită. Tu nu ești o persoană care să dea greș, niciodată nu ai făcut asta. Ceva l-a enervat sau l-a nemulțumit! Altfel nu-mi pot explica decizia pe care a luat-o.

— O parte din vină probabil o are și Aqua.

— Ce a mai făcut de data aceasta?

— Controlează-ți tonul, Eliza, o certă Harper. De ce ești împotriva ei?

— Nu mă simt bine în preajma ei.

Jack începu să râdă cu poftă, spre nemulțumirea surorii lui, care se făcu roșie în obraji de jenă.

— Nu e nimic amuzant. Nu ai idee cât mă bucur că o vezi doar ca pe o soră. Deși nici statutul acesta nu-mi convine, dar se pare că nu am de ales.

— E o fată bună și sinceră. Nu ai știut să te apropii de ea. Ai preferat să cutreieri nopțile cu Bowen și Phyro, căutând Umbre sau creaturi ale întineri-

cului. Și, din fericire, adăugă precaut, nu ați găsit nici una, nici alta.

— Oare a cui a fost vina? Dar am deviat de la subiect. Ce vină are Aqua?

— A insinuat cum că m-aș fi schimbat de când m-am reîntors în cetate. Că am mintea aiurea și că...

— ...există o persoană al cărui chip te frământă. Surâse când Harper se întoarse spre ea și o privi mirat. După ce te-ai întors, Aqua m-a căutat ca să-mi dea de veste și am întrebat-o cum te simți, dacă ești rănit, dacă totul a mers cum trebuie... eram curioasă și știam că trebuie să te las o perioadă singur cu Azazeal, așa că am convins-o să-mi povestească primele impresii pe care și le-a format despre tine de când ai revenit.

— Interesant...

— Deci?

Dăduse nedumerit din umeri în semn de răspuns.

— Nu face pe prostul, Jack, are dreptate sau nu?

— Cu privire la ce? o întrebă, abținându-se cu greu să nu râdă.

— Încerc să fiu serioasă. Cum este ea? Se ghemuise lângă el, ciufulindu-i părul. Dacă tot vom deveni prietene sau măcar voi încerca asta, trebuie să știu ce fel de persoană este.

Harper picase pe gânduri câteva secunde, încercând să găsească un mod potrivit de a o descrie, dar, oricât ar fi încercat, nu reușea. Nu găsea cuvintele potrivite.

— Nu am stat prea mult de vorbă cu ea, Eliza. Nu cât pentru a-mi forma o părere.

— Simplu.

— Poftim?